

Iz pripravničkog dnevnika

U hodniku osnovne škole koju sam pohađao i danas stoji mramorna ploča na kojoj pozlaćenim slovima piše „Od kolijevke pa do groba najljepše je đачko doba“. Često sam znao stati ispred tog natpisa i pitati se tko li je samo smislio takvu neistinu. Kada se diploma našla u mojim rukama, gotovo u istom trenu sjetio sam se ploče iz osnovne škole. S toliko željenom diplomom u rukama, otisnuo sam se dalje od tog najljepšeg doba. Nastupilo je vrijeme posjeta Zavodu za zapošljavanje. U to vrijeme, Vlada Republike Hrvatske odobrila je program poznat pod jednostavnim nazivom „1600“: program pripravničkog stažiranja bez zasnivanja radnog odnosa. Objeručke sam ga prihvatio. Znao sam da ću tako, nakon godinu dana, osigurati sebi mogućnost polaganja stručnog ispita.

Opet u zbornici

Jedva sam dočekaao prvi dan u školi. Mentorica mi je dala kratke upute o tome kako se treba ponašati u zbornici. Ti savjeti sada mi djeluju smiješno, no tada sam imao veliku tremu i zaista su mi bili od koristi. Našao sam se u zbornici, nakon dugo vremena, ali ovaj puta ne kao učenik koji je došao po kredu, nego kao nastavnik. Mislio sam na revoluciju koju ću unijet u nastavu vjeronauka.. Bio je to zanos mlade osobe koja misli da može promijeniti svijet. No, od mene kao pripravnika tražilo se nešto puno jednostavnije. Shvatio sam to tek nakon nekog vremena, kada se onaj mladenački zanos u meni malo primirio: trebao je pratiti što radi i što govori mentorica. Zbornica se pokazala kao svijet u kojem vrijede drukčija pravila nego na fakultetu s kojega sam tek bio došao. Na Teologiji smo bili u istim temama, u istim ispitima i svi smo gajili pozitivne stavove prema Crkvi. U zbornici nije bio takav slučaj. U zbornici Crkva nije centar svega, niti su teološke teme toliko često na repertoaru osim ako ih vjeroučitelj sam ne potakne ili je pitanje skandaloznog naslova u novinama toga dana. Brzo sam shvatio da je vjeronauk poseban predmet koji je trn u oko mnogima i da vjeroučiteljima u školi nije lako. Znao sam to i prije, no sada sam to mogao i sam osjetiti. Promatrajući ponašanje svoje mentorice, učio sam umijeće branjenja svojih i stavova Crkve na način koji neće promijeniti dobre odnose s kolegama. To je umijeće koje se stječe učenjem i iskustvom. Nisam ga imao. Mladi vjeroučitelj-pripravnik u zbornici je poput mlada vojnika koji jurca u boj snagom mišića i vođen srcem, ali je poprilično nepromišljen i naivan. „U zbornici se stavovi brane dobrom i promišljenom retorikom, a ne samo srčanošću“ - rekla je mentorica.

Pilot na biciklu

Prema programu pripravničkog stažiranja pripravnik je dužan održati tridesetak nastavnih sati potpuno samostalno. Postao sam poprilično dobar u pisanju priprema za sat. Redovito bi mi se potkrala pokoja greška, ali to je bilo i očekivano za početnika u radu. Moj prvi sat bio je prava katastrofa. Didaktički i metodološki kaos! Mlad i nadobudan zanemario sam pisanu pripremu. Improvizacijom sam „uspavao“ učenike „pametnim i dubokoumnim“ monolozima. Na Teologiji sam naučio toliko toga i htio sam učenicima pričati o tisućama tema, a sada se od mene tražilo da osmislim sat na temu Josipa i braće. Osjećao sam se kao pilot borbenog zrakoplova kojemu su objasnili da od sada mora voziti bicikl. Mentorica je to predvidjela. Bila je strpljiva, hvalila ono dobro i ukazivala na propuste u (ne)pripremi za sat i izvedbi sata. Shvatio sam: u školi nema mjesta trajnoj improvizaciji! Htio sam letjeti, a pokazalo se da su mi potrebni pomoćni kotači na onom već spomenutom biciklu na kojem sam se sada našao.

Zlatni savjeti

Kako je vrijeme odmicalo, bilo mi je sve ugodnije u zbornici i u radu s učenicima. U razgovoru s ostalim nastavnicima često sam čuo nešto dobro i vrijedno pamćenja. Rekla mi je nastavnica s dugogodišnjim iskustvom: „Marijane, igray se nastavnika.“ Isprva mi je ovo zvučalo čudno, no kada mi je nastavnica objasnila što je pod time mislila, shvatio sam kako je to zaista vrijedan savjet svakom pripravniku. Trebao sam svakodnevno dolaziti, učiti prateći sate mentorice i to zapisivati u pripravničke zapise. Stvarno sam mogao uživati i „igrati se nastavnika“. To nije značilo neozbiljnost, nego jednu vrstu opuštenosti i uživanja u tom statusu. Sprijateljio sam se s kolegama u zbornici i s osobljem škole. Bilo je tu pošalica, veselja, i ugodnog druženja, a ponekad i pravih teoloških rasprava. Sve sam učenike upoznao. Počeo sam se konačno osjećati kao da tu i pripadam. Bio je to jako lijep osjećaj. Pripreme sam počeo pisati s lakoćom, ostatak samostalnih nastavnih sati održao sam metodološki i didaktički ispravno. Nakon gotovo godinu dana postao sam pravi mladi vjeroučitelj.

Najljepše je pripravničko doba

Cjelogodišnje pripreme s mentoricom napokon su se isplatile. Stručni skupovi, sati praćeni i održani u školi okrunjeni su uspješno položenim stručnim ispitom. S potvrdom o položenom stručnom ispitu završila je još jedna lijepa priča mog života. Započela je druga, ne baš tako

ugodna, koja još uvijek traje. Mjesečne prijave na Zavod za zapošljavanje postale su moja rutina. Dijeliti svakodnevicu mladih nezaposlenih ljudi u Hrvatskoj. Unatoč svemu, očaju nema mjesta! Ima jedna riječ koju sam toliko puta čuo na fakultetu: Providnost. Kakav bih bio vjeroučitelj kad bih osjećao očaj zbog vlastite nezaposlenosti? Ne znači da mi je lako. Nije lako biti nezaposlen. Iz Katehetskog ureda poruke ohrabrenja i poziv na strpljivost, na rad u župi, na pokušaj snalaženja na drugim područjima rada dok se situacija ne promijeni na bolje. Poslušao sam taj savjet. Iako trenutno nezaposlen, ostajem vjeroučitelj ma što god drugo radio trenutno. Providjet će Bog. Znam da hoće! Kakav bih bio vjeroučitelj bez vjere? Teološki fakultet je obilježio moj život. Uživao sam studirajući, a uživao sam i u stažiranju. Nadam se da ću biti dostojan tog poziva, danas-sutra kad se opet nađem u učionici u ulozi vjeroučitelja jer budućnost vjeronauka i stav vjernika prema njemu ovisi ponajviše o nama vjeroučiteljima. Budućnost vjeronauka gradi se u sadašnjosti, na svakom novom satu vjeronauka. Dragi dnevniče stažiranja! Nakon svega, nakon sedamnaest godina provedenih u školskoj klupi i nakon jedne godine u kojoj sam radio ono što volim i na što sam pozvan, htio bih na tvoje stranice upisati još samo ovu rečenicu: „Od kolijevke pa do groba, najljepše je - pripravničko doba“.

Marijan Lončar